

BİR ENGELLİNİN KÜÇÜK CENNETİ

Bir pazartesi günü... Herkeste Pazartesi sendromu vardı ama Funda Öğretmen dalgın bir şekilde Belediye otobüsünün içinde pencereden bakıyordu. Hiç pazartesi sendromuna yakalanmış bir hali yoktu.

Halk Eğitim Merkezinde El Sanatları Öğretmenliği yapıyordu. İşinden çok memnundu ama aldığı maaştan değil. İnsanlara sadece elışı değil hayatı öğretiyordu. Çünkü gelenler çoğunlukla otuz yaş üzeri evli kadınlardı. Torun sahibi olmuş kadınlar bile vardı.

Halk Eğitim de çalışan yüzlerce öğretmen gibi kadro alamamıştı. Saat başı ders ücreti ile çalışıyordu. Aldığı maaş bazen altı yüz, bazen yedi yüz TL. oluyordu. Bunun yarısı yol parasına gidiyordu. Her ay sigortaları ders saatine göre yatıyor, emeklilik yaşı gelmesine rağmen gün eksiği yüzünden emekli olamıyordu.

Halk Eğitimi öğretmenlerinin sorunlarını duyurmak için Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Milli Eğitim Bakanı'na mektup yazmış, sorunları ile ilgilenen olmamıştı. Ve garip bir durum Türkiye de bulunan binlerce, belki onbinlerce öğretmen açlığa mahkûm edilmişti. Öğretmenler hiçbir zaman dışarıda yemek dahi yiyemiyorlardı. Öğle yemeğinde çoğu zaman ya evden getirdikleri ekmeği ya da bir simit yiyebiliyorlardı. Çoğu öğretmenin ayakkabısı delik, üstlerine giydikleri elbise temiz ama çok eskiydi. Birden kendi ayakkabısının delik olduğunu fark etti, ısınmak için otobüsün kaloriferine doğru yaklaştırdı.

Düşüncelerinden otobüsün durmasıyla sıyrıldı. Tekerlekli sandalye ile bir engelli otobüse binmeye çalışıyordu. Otobüs engellilerin binmesi için dizayn edilmişti. Bir sac levha aşağıya doğru uzandı, engelli tekerlekli arabayı sac levhanın üzerine sürdü. Sac levha kalkmaya başladı. Birden sac levha durdu. Otobüs arıza yapmıştı. Otobüsteki vatandaşlar yardıma koşup engelli otobüsün içine aldılar. Başka bir otobüs şoförünün yardımıyla arızayı giderdiler. Otobüs yoluna devam etti.

Engelli, 35 yaşlarında bir kadındı. O soğukta ayakkabıları delik, ayağında çorap yoktu. Üstü başı perişan haldeydi.

Funda Öğretmen kendi ayakkabısının delik olduğunu unutmuş, engelli kadınla sohbet olanağı arıyordu;

“Ne güzel bir yüzün var. Adın ne?”

Engelli kadın mahcup bir ifadeyle cevap verdi;

“Selvi”

“Nerede oturuyorsun?”

“Yamaçlı Mahallesinde”

Funda Öğretmen Selvi'nin oturduğu yeri öğrenmişti. Kendi kurs yerine yakındı.

“Sen neden benim kursuma gelmiyorsun?”

“Ne kursu Hocam?”

“El sanatları kursu!”

Selvi ellerini gösterdi, ellerinde eğrilik vardı ve elleri tam tutmuyordu.

“Bu ellerle mi Hocam?”

“Ne olmuş, ellerinde ne var? İnsan isterse her şeyi yapabilir.”

Selvi otobüsten indiğinde sevinç içindeydi. İlk kez birisi kendi ile konuşmuş ve ilgilenmişti. Selvi bir baraka da kalıyordu. Evli olan bir ablası vardı. Ara sıra Selvi ile ilgileniyordu.

Ertesi gün Selvi, kursa gitmek için hazırды. Sabah erken kalktı, heyecanlandı. İlk defa kendi başına bir şeyler yapacaktı. Bu yaşına kadar ezilmiş, bir köşede kalmıştı. Kursun kapısına geldi. İçeri giremiyordu. Kursun kapısında merdiven vardı ve engellilerin çıkacağı rampa yapılmamıştı. Orada kala kaldı. Ne geri dönebiliyor, ne de içeri girebiliyordu. Gözlerine yaşlar düzölmeye başladı. Çaresizdi. Geri dönemezdi. Ne hayaller kurmuştu.

Pencereden bakmakta olan Funda Öğretmen Selvi'yi gördü, el salladı. Aşağı inerken temizlik görevlisini çağırdı. Selvi'yi zorlukla da olsa içeri aldılar. Sınıfın içinde bulunduğu ikinci kata temizlik görevlisinin sırtında çıktı. Bütün kursiyerler onu karşıladı. Funda öğretmen onu tanıttı;

“Bakın bu güzel kadın; Selvi... Bundan sonra bizim sınıfa gelecek.”

Selvi kursa gelen bir iki kişiyi tanıyordu. Handan ondan bir ki ev ötede oturuyordu ama bu güne kadar hiç konuşmamışlardı. Funda Öğretmen Handan'a "her gün beraber geleceksiniz." deyince Handan ses çıkaramadı.

Selvi Funda Öğretmen'e sarılmak istiyordu önceleri çekindi. Sonra Hocam 'bakar mısınız?' dedi, Funda Öğretmen yanına gelince boynuna sarıldı. Artık gözyaşlarına engel olamıyordu. Funda Öğretmen de ağlamaya başladı. Bu duygusal anlara bütün kursiyerler katıldı.

Selvi her gün okula gitmeye başladı. Akşam bazı elişlerini eve getiriyor, ev de onlarla uğraşıyordu. Büyük bir sevinçle her gün uyanıyor. Funda Öğretmen'in aldığı çorapları giyiyor, tekerlekli sandalyesine oturup Handan'ı bekliyordu. Handan tekerlekli sandalyeyi sürerken şarkı bile söylüyordu.

Engelli maaşı için müracaat etmişti. Maaş da bağlanırsa keyfi tam yerine gelecekti.

Kendine bakmaya başlamıştı. Dışarı çıkarken mutlaka özen gösteriyordu. Funda Öğretmenin verdiği ruj, rimeli kullanmaya başladı. Önce insan olduğunu, sonra kadın olduğunu hatırlamıştı. Makyaj yapıp ilk defa sokağa çıktığında herkesin kendine baktığını sanmıştı. Sanmakla kalmamış, herkes ona bakmıştı. Tanıyan tanımayan herkes yaşam enerjisine hayran kalmıştı. Evet engelliydi ama en büyük engeli kafasında yaratmıştı. Kafasında ki engel kalkınca, ekmeği bile zor kavrayan eli, el işi yapmaya başlamıştı. Kafasındaki engelin kalkmasını sağlayan Funda Öğretmeni'ne çok şey borçluymuştu. Aslında Funda Öğretmenin yaptığı, Selvi'ye bir engelli olarak değil, diğer öğrencilerine davrandığı gibi davranmasıydı. Selvi'ye hiçbir ayrıcalık tanımamıştı. Hasta olan bir kişiye hasta muamelesi yaparak onu daha çok hasta edersiniz. Bir engelliye farklı davrandığınız zaman, onun engelini yüzüne vurmuş oluyorsunuz. Pozitif ayrımcılık yapmak bile bir engelli için zararlıydı. Sadece onların yaşamlarını sürdürmek için düzenlemelere gidilmesi yeterliydi.

Her gün kursta aynı zorlukla karşılaşılıyordu. Kurs binasında rampa ve asansör yoktu. Buna bile aldırış etmiyordu. Bazen merdivenlere tutunarak kendisi bir kat çıkıyordu. İlk çıktığında sevincinden adeta kalbi duracaktı. Başkası için çok küçük ama Selvi için çok büyük bir olaydı, merdiven çıkmak. Bir şeyler başarabilmenin hazzını yaşıyordu.

24 Kasım da öğretmenler günü kutlanıyordu. Selvi'nin önderliğinde, Funda Öğretmen'e sürpriz hazırlamaya koyuldular. O gün her öğrenci yemek hazırlayıp okula getirecekti. Erken gelip sınıfı süslediler. Balonlar astılar. Funda Öğretmen sınıfa girince konfetiler atıldı, elleri çatlarçasına alkış tufanı koptu. Funda Öğretmen de şaşırılmıştı. İlk önce ne olduğunu anlayamadı. Sonra durumu anladı. Kursiyerler tek tek gelip hediyelerini verdiler. Selvi Ahşap bir tepsi üzerine Funda Öğretmen ile çektirdiği resmi işlemiş, öğretmenler günü hediyesi vermişti. Yanında bir zarf vardı. Funda Öğretmen zarfı açtı, içinde eğri büğrü bir yazı;

"Bana hayat veren Funda Hocam, Öğretmenler gününüz kutlu olsun."

Yazar: Gülşen İzel Bayram

1995 doğumluyum. Şu anda Açık Lise de okuyorum. Voleybol oynamak en büyük hobilerim arasındadır. Küçük yaşlardan bu yana sürekli okurum ve hikâyeler yazarım. Birkaç şiir denemem de olmuştur. Bir tesadüf eseri bu yarışmayı gördüm ve katılmak istedim. Bu katıldığım ilk yarışma. Engellilerin zor yaşam koşullarından bir kesit sunmaya çalıştım.

Sevgi ve saygıyla

Gülşen İzel Bayram